

KAUNAKIRJALLISUUTTA



"Vereslihaa
pehmeissä
kansissa"

S.A.MULGERSSON

S.A.MULGERSSON

KAUNAKIRJALLISUUTTA

© 2020 S.A.MULGERSSON

Kannen suunnittelu: S.A.MULGERSSON
Sisuksen taitto: S.A.MULGERSSON

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-4281-5

I N T R O

Tervetuloa! Näin päälle kolmekymmentä vuotta täytettyäni alkaa olla sellainen olo, että mulla voisi olla jotain kirjoitettavaa siitä kaikesta mitä elämässäni on tapahtunut. Mitä mä olen ajatellut siitä kaikesta ja että nyt mulla olisi tarpeeksi selkeä kuva, jotta voin siitä kertoa niin että siinä olisi joku tolkkukin.

Asioiden kulku elämässäni on ollut hyvin sekava ja sumuinen itselleni tähän asti monista syistä. Esimerkiksi loppumattomien vaikeiden käänteiden ja elämäntilanteiden muuttuminen hyvinkin äkkiä, niin olosuhteiden kuin omien sekoilujeni seurauksena, jotka ovat aiheuttaneet pitkiäkin sekavia mielentiloja ja stressiä elämääni. Nyt minusta kuitenkin tuntuu, että pystyn tämän tarinani jakamaan muiden kanssa. Edes pähkinäkuoressa.

Kun olet valmis, kuulet äänen "TRING" jossa on sellainen taian tunne ja on aika kääntää seuraavalle sivulle ja vetäistä tämä käyntiin!

Aloitetaan...

1

Saanan esittäytyä sinulle, mä olen Sami. Vaikka nykyään tuntuu siltä, että olen välillä Jami. Se ihminen, jonka nämä useat omituiset vuodet ovat luoneet tai muokanneet.

Mä oon mielestäni ihan ok jätkä, jolle on vaan muodostunut omanlaisensa polku, jossa on omat kokemukseni kuten kaikilla muillakin omansa ja ne tekevätkin jokaisen matkasta täällä uniikin ja ainutlaatuisen.

Aloitetaan aivan alusta. Maalla asuminen oli mahtavaa pikkupojalle. Kun muistelee mennyttä aikaa, muistan kerrostalon, josta ovat kehittyneet aivan ensimmäiset muistoni tässä maailmassa. Porukat rakensivat silloin tulevaa kotiamme mummon ja papan tontille aivan heidän torppansa viereen, jossa tulisin elämään ja asumaan tuonne kolmentoista ikään asti. Se oli jotenkin mahtava isohko punatiilitalo, jossa me kasvoimme yhdessä kolmen vanhemman sisaruksen kanssa aina siihen asti, kunnes jokainen lähti vuorollaan omilleen tai johonkin muualle myöhemmin opiskelemaan.

Milloin mentiin sisarusten kanssa vaan syvälle metsään, jonne kyllä eksyttiin

muutaman kerran, mutta löydettiin aina illaksi kuitenkin takaisin kotiin. Mentiin polkupyörillä kesällä järvelle uimaan kuumina kesäpäivinä. Kaikenlaista touhua oli koko ajan ja leikittiin yhdessä. Jossain vaiheessa alettiin kuvaamaan videokameralla erilaisia juttuja. Mielikuvitus laukkasi koko porukalla. Meillä oli hyvät välit sisarusten kanssa, varsinkin kaksi vuotta vanhemman veljeni kanssa. Meitä on yhteensä neljä sisarusta. Hyvät välit tosiaan lukuun ottamatta muutamaa välikohtausta.

Siskoni oli aika temperamenttinen, taitaa olla vielä nykyäänkin. Kerran se ei tykännyt jostain meidän jutusta ja se läpsi mua takaraivoon niin että aivot vain hölskyivät, mutta me vain naurettiin lisää. Sehän siskoani vitutti. Kerran mulla meni hermot siskoon jonkun pihaleikin päätteeksi niin pahasti että sisko juoksi mua karkuun isäni ateljeeseen, jonka oven melkein potkin rikki. Se oli ensimmäisiä raivokohtauksia mulla.

Myöhemmin mukaan porukkaan tuli vielä serkkumme, jonka kanssa enimmäkseen veljeni ja minä touhuttiin omiamme. Meillä oli sika hauskaa tehdä kaikkea yhdessä.

Aikuisiällä, kun olen puhunut lapsuudestani, olen kuvaillut sitä juuri järveen uimaan menoiksi kesäpäivinä, mutta eräs tyyppi kysyikin kerran, että: ”Onko sulla Sami ollut niin hyvä lapsuus, kuin mitä sä oikeasti muistat?” Jokin mua kyllä häiritsee lapsuudessani. Ehkä se, että ainakaan mulla ei oikeastaan ollut isää. Siis olihan se välillä kotona mutta täysin omissa oloissaan ateljeessaan ja nukkuikin takkahuoneen sohvalla. Jotenkin mä jäin isää vaille enkä saanut mitään miehen mallia itselleni, josta koitui vähän ongelmia myöhemmin, kun aloin ottamaan miehen mallia vanhemmista kavereista.

Muutaman kerran isäni halusi lähteä yhteiselle pyöräilymatkalle mutta aina se jätti mut johonkin tielle metsän keskelle. Ei ollut muuta tehtävissä kuin odottaa, että EHKÄ se tulee etsimään mua vielä, kun odotin Y:n muotoisessa risteyksessä tosi kauan. Mä olin vaan liian pieni ja eikä mulla ollut mitään kilpapyörää kuten isälläni niihin pitkiin matkoihin. Päätinkin että en enää lähde mukaan isä-poika-pyöräilylle kolmatta kertaa, jos se kysyy. Se vaan jättää mut johonkin keskelle metsätietä ja painelee itse menemään eteenpäin liian lujaa.

Ehkä äiti oli tottunut tekemään ihan kaiken lasten eteen, ettei isälle jäänyt tilaa yhtään, en tiedä.

Välillä öisin kuului todella kovaa riitelyn ääntä alakerrasta, enimmäkseen mutsin huutoa isälle. Kerran mä istuin keittiön pöydässä piirtämässä niin kuin aina, kun isäni tuli ateljeestaan keittiöön ja mutsi raivostui silmittömästi. En tiedä mistä oli kysymys mutta mutsi hakkasi keittiöveitsellä juuri laitettut keittiön pinnat paskaksi ja huusi. Isäni luikki takaisin ateljeeseensa suojaan ja sanoi vaan mennessään ”Vitun hullu”. Olin kerran kuulemma pikkupoikana sanonut mutsille, että ehkä mutsin ja faijan pitäisi erota, sillä olivathan muutaman koulukaverinkin vanhemmat eronneet. Mutsi muistaa sen niin selkeesti kun olin niin sanonut ja ehkä minä sen ajatuksen hänelle annoinkin. Sitten ne erosivatkin kun menin yläasteelle. Asuttiin lopulta kahdestaan mutsin kanssa ja kaikki oli todella raskasta, varsinkin pitkät talvet pimeällä maaseudulla. Oli tosi yksinäinen olo yhtäkkiä.

Mutta palataan vähän taaksepäin vielä, johonkin pappaani liittyviin muistoihin asti. Pappa oli tosi tärkeä mulle ja sen yllättävä kuolema jotenkin vaikutti

muhun tosi hämärästi, se tuli NIIN nurkan takaa. Kun mä olin joskus ala-asteella jollain nelosella tai kolmosella mä koin pelottavia ja outoja aikoja sarjoina.

Heräilin keskellä yötä siihen, että ei pystynyt liikkumaan eli olin kuin halvaantunut, enkä pihahdustakaan ääntä saanut pihalle. Sitten veljeni ja minun jakamassamme huoneessa alkoi tapahtua. Meidän huoneessa olevasta ullakon ovesta tuli seiniin ja ilmaan pikkuhiljaa vähän leikitteleviltä tuntuvia kuvioita ja naamoja, pelottavia sellaisia, jotka vaihtoivat kasvojaan koko ajan. Ne tuli siihen sängylle asti. En voinut huutaa tai liikkua. Hikipisarot vaan valuivat pitkin naamaa. Täytti kauhua. Tätä kesti kauan, vaikea arvioida aikaa. Olisikohan ollut unihalvauksia. Toisinaan heräsin aivan keskellä pimeintä yötä ja harhailin talossa. Yritin herättää äitiä ja sisaruksiani hereille mutta mikään ravistelu ei auttanut asiaa, lisäksi näissä oli tosi vahva läsnäolon tunne, että en ole yksin. Koulussa olin tosi väsynyt aina näiden öiden jälkeen ja alkoi todella kovat selkäkivut, vähän kuin munuais kivut, ja lopuksi aloinkin virtsata verta. Siitä huolestuneena äiti

käytti mua lekurissa moneen otteeseen mutta mitään syytä ei löydetty. Ne jaksot tuli ja meni niin kuin selkäkivutkin ja vertakin lakkasi tulemasta.

Olihan outoja öitä, joita vasta muistelee kunnolla paljon myöhemmin ja alkaa kelaamaan että "mitä vittua". Pappa oli jonkinmoinen skitsofreenikko, vissiin paranoidinen mutta yhden pienen pillerin avulla pysyi tolkuissaan. Sitten satuin myöhemmin sattumalta papasta puheenollen kuulemaan, että se oli nähnyt AVARUUSALUKSEN meidän pellolla, melkein meidän pihassa. Se oli yöllä mennyt ulkokuuussiin ja oli nähnyt sen siinä pellolla. Jotkut otukset oli ottanut näytteitä pellostä. Pappa teki parhaansa, etteivät nuo otukset huomaisi häntä ja oli todellakin tuntenut suurta kauhua ja pelkoa. Sitten mitä muuta olen papasta kuullut, niin se kuulemma aina vainoili illalla/öisin että jotkut tunkeutuvat niiden torppaan ja oli siksi peloissaan iltaisin.

Kaikkea tällaista, kun aloin miettimään kokonaisuutena, niin oliko tällä kaikella jokin linkki. Mun hirveät sarjoittaiset yöt ja terveyshuolet, papan pelot ja vainot sekä ns. havaittu avaruusalus meidän pellolla... Hmm... Tiedän miten

vitun hullulta tuo kuulostaa ja niin huomasivat kaveritkin, kun aloin puhumaan siitä kaikkien näiden vuosien jälkeen. Vastareaktiokseni sain naurun hymähdyksiä ja “skitsopuheeksi” kategorisoitua kuunnellun käsittelyä. Päätinkin sitten, että ehkä parempi etten puhu enää syvistä pääjutuistani ihan kaikille ja mun oli oikeasti lopetettava jostain vitun avaruusaluksista puhuminen. Mutta totuus on, että asia vaivasi/vaivaa minua edelleen paljon. Jos olisit kokenut tämän kaiken itse, ymmärtäisit varmasti paremmin minua etkä vain pyöräyttäisi silmiäsi ja huokaisi. Ja jotenkin minua on aina kiinnostanut paljon maan ulkopuolinen elämä tai muuten vaan “ufojutut” ja olen asioita tutkinutkin aikuisiällä todella paljon internetin avulla.

Mutta loppujen lopuksi eihän skitsofreenikkaa voi uskoa ja niinkuin äitini mulle sanoi kerran "Sä oot varmaan ollut niin sekaisin jo pienestä saakka".

- "Ooksä nähny Samia, miten sillä menee?"

- "Se on alkanu puhumaan avaruusaluksista, ei oikeen hyvältä näytä."

Pappa opetti minulle pienenä, miten ravistellaan kusemisen jälkeen ja miten kissanpentuja tapetaan ne kiveen mäiskäsemällä, eli kaikki perusjutut mitä alle kouluikäisen kuuluu osata. Ihan tervettä lapsen toimintaa. Joskus kun olen asiasta maininnut, niin yksi kaveri sanoi heti - "AHA! Ton takia sulla pää spragaa nykyään, miltä se tuntui silloin?" No ei yhtään miltään, kun olin niin pieni enkä mitenkään kyennyt käsittämään, että tämän ei pitäisi olla ihan normaalia pienen lapsen toimintaa, mutta hiljaa tein niin kuin pappa näytti ja ohjeisti. Lopuksi tuli lämmin olo, kun oli omaa perhettä sen pienimpänä jäsenenä auttanut siinä hommassa ja kävelee takaisin kotiin tyhjän korin kanssa, ja ties kuinka monta kertaa sama uudestaan, kun taisi olla niin helvetin vaikea homma sterkata kissat. Mutta näin me toimittiin maalla ja ehkä esimerkiksi tällaisen takia osaksi olen tuntenut olevani vähän erilainen kuin valtaosa kohtaamistani ihmisistä.

Ylipäättänsä todella usein elämässäni muistan jonkun näköisen erilaisuuden

tunteen ja että mikään paikka ei ollut oikea minulle, vaikka kuinka väkisin yritin opiskella niiden täysin vierailta tuntuvien ihmisten kanssa. Oloni on ollut koko ikäni kuin muukalaisella muiden seassa, ehkä mä olen joku tähteläinen. Sisarukset olivat lähteneet opiskelemaan muualle ja mä jäin yläasteen ajaksi mutsin kanssa kahdestaan.

Olisiko ollut kahdeksannella luokalla, kun hommat menivät tosi synkäksi mulla. Koulu ei enää oikein onnistunut ja jouduinkin käymään psykiatrisella tekemässä palikkatestit ynnä muut jotta nähtäisiin, onko jokin syy miksi arvosanat laskevat niin nopeasti. Se testien tekijä sanoi vain että tein oikeastaan ennätystulokset testeissä ja että ihan terve poika on. Ne ajat on vähän sekavia vieläkin mulla, olin vissiin aika masentunut yläasteella.

Jouduin käymään kymppiluokan äidinkielen takia yhdeksännen luokan jälkeen. Mä en tullut toimeen sen opettajan kanssa, en sitten ptkääkään. Yläaste oli aika synkkää paskaa. Taisin olla kasiluokalla silloin, kun mutsi ja "faija" eros mutta siihen perään kuoli pappa, ja sitten myöhemmin mummu myös kuoli, kun hänen lonkkansa

murtui vanhainkodissa eikä hän siitä palautunut. Mutsi sai sitten aivoinfarktin mutta selvisi nipin napin hengissä.

Mä menin aika synkkään paikkaan päässäni, kun miettii vaikka, miten mä reagoin yhteen harvoista muhun kohdistuneista kiusausyrityksistä koko ala-asteen ja yläasteen aikana.

Mun luokkalainen haukkui mun pisamia muutaman päivän putkeen esimerkiksi sanoin "Tollasia paskaroiskeita naama täys" ja nauroi tosi muikeasti päälle sekä yritti saada muita mukaan nauramaan mun "enkelinsuukoille". Vitun mulkku. Eräs päivä mä nousinkin ylös ja ilmoitin hänelle mitä seuraavaksi tapahtuu mun pisama-asiassa. Sanoin hänelle täysin tyynellä ja päättäväisellä äänellä vain: "Mä lähden nyt kotiin bussilla, mä tiedän missä siellä on haulikko, mä katkaisen sen piipun ja tuon sen repun sisällä huomenna kouluun. Ja heti kun mä nään sut, mä tapan sut." Sitten kävelin pois koulun alueelta ja siis pakko korostaa, että mä olin oikeasti ihan tosissani. Sen taisi huomata se mun kiusaajayrittäjäkin, kun se tulikin minun perässä ja sovittiin koko asia yhtäkään sanaa käyttämättä. Eli se vaan

KAUNAKIRJALLISUUTTA

"Vereslihaa
pehmeissä
kansissa"

"Muistan ajatelleeni, että jos yritän vuotaa yhteen
kohtaan, niin jonkun on helpompi siivota"

Tämä teos on Samin
30-vuotiselämäkerta.

Samin parisuhteet eivät tunnu
onnistuvan ja elämää sekoittavat
mielenterveysongelmat, päihteen
ja myrkylliset ihmissuhteet.

Kaunakirjallisuutta on jaettu
kahteen osaan: pääkertomukseen
sekä lyhyttarinoiden sarjaan.

Kirja sopii erityisesti

skitsofreniasta ja

päihdemaailmasta

kiinnostuneille lukijoille.

Kirjassa esiintyvien henkilöiden
nimet on muutettu.



9 789528 042815